

Prezidents
Tomass S. Monsons

Dzīvot pārpilnīgu dzīvi

Jaunā gada sākumā es izaicinu Pēdējo Dienu svētos visā pasaulē uzsākt personīgus, uzcītīgus, nozīmīgus meklējumus pēc tā, ko es saucu par pārpilnīgu dzīvi — dzīvi, kas ir pārpilna ar panākumiem, labestību un svētībām. Līdzīgi tam, kā skolā mēs apgūvām Ābeci, es piedāvāju jums apgūt manu Ābeci, lai palīdzētu jums visiem iegūt pārpilnīgu dzīvi.

Esiet pozitīvi attieksmē

A manā Ābecē attiecas uz attieksmi. Viljams Džeimss, filozofs un viens no pirmajiem Amerikas psihologiem, rakstīja: „Mūsu paaudzes dižākais apvērsums ietverts atklājumā, ka cilvēciskas būtnes, mainot sava prāta iekšējo attieksmi, var mainīt savas dzīvēs ārējos aspektus.”¹

Tik daudz dzīvē ir atkarīgs no mūsu attieksmes. Veids, kuru mēs izvēlamies, lai skatītos uz lietām un reaģētu uz tām, ietekmē visu. Darot visu, kas ir mūsu spēkos un tad izvēloties būt laimīgam ar apstākļiem, lai arī kādi tie būtu, var atnest mieru un piepildījumu.

Čārlzs Svindols — rakstnieks, pedagogs un kristiešu mācītājs — teica: „Attieksme man ir svarīgāka nekā . . . pagātne, . . . nauda, apstākļi, kļūdas, panākumi vai tas,

ko citi cilvēki domā, saka vai dara. Tā ir daudz svarīgāka nekā izskats, apdāvinātība vai meistarība. Tā saliedēs vai izjauks uzņēmumu, baznīcu vai mājas. Ievērojami ir tas, ka katru dienu mums ir izvēle attiecībā uz to, ar kādu attieksmi mēs sagaidīsim šo dienu.”²

Mēs nevaram izmainīt vēja virzienu, bet mēs varam pieskaņot buras. Lielākai laimei, mieram un apmierinātai *izvēlēsimies* pozitīvu attieksmi.

Ticiet paši sev

B ir ticība — pašam sev, tiem, kas jums ir apkārt, un mūžīgajiem principiem.

Esiet godīgi pret sevi, pret citiem un pret Debesu Tēvu. Viens no tiem, kurš nebija godīgs pret Dievu tik ilgi, kamēr bija par vēlu, bija kardināls Volsijs, kurš, atbilstoši Šekspīra teiktajam, pavadīja garu mūžu, kalpojot trīs valdniekiem, un baudīja labklājību un varu. Beidzot kāds nepacietīgs karalis atņēma viņam varu un īpašumus. Kardināls Volsijs izsaucās:

Ja vien es būtu kalpojis savam Dievam ar pusi no tās dedzības,

*Ar kuru es kalpoju karalim, Viņš nebūtu mani šādā
vecumā
Atstājis kailu pret maniem ienaidniekiem.³*

Tomass Fullers, angļu mācītājs un vēsturnieks, kurš dzīvoja 17. gadsimtā, pierakstīja šo patiesību: „Viņš netic, ja viņš nedzīvo atbilstoši savai ticībai.”⁴

Neierobežojiet sevi un neļaujiet citiem pārliecināt sevi, ka jūs esat ierobežoti tajā, ko jūs varat paveikt. Ticiet paši sev un tad dzīvojiet tā, lai piepildītu savas iespējas.

Jūs varat sasniegt to, kam jūs ticat. Uzticieties un ticiet!

Stājieties drosmīgi pretī izaicinājumiem

C ir drosmē. Drosmē kļūst par vērtīgu un nozīmīgu tikumu, kad tā tiek uzskatīta ne tik daudz par gatavību mirt kā vīram, bet par apņemšanos dzīvot cienīgi.

Amerikāņu esejists un dzejnieks Ralfs Valdo Emersons reiz teica: „Lai arī ko jūs darītu, jums ir nepieciešama drosmē. Lai arī kādu ceļu jūs izvēlētos, vienmēr atradīsies kāds, kas pateiks, ka jūs kļūdaties. Vienmēr būs grūtības, kas centīsies jūs pārliecināt, ka jūsu kritiķiem ir taisnība. Izveidot ricības plānu un rīkoties pēc tā līdz galam prasa daļu no tās drosmē, kas ir nepieciešama karavīram. Mieram ir savas uzvaras, bet tikai drosmīgi vīri un sievietes var tās iegūt.”⁵

Būs brīži, kad jūs būsiet nobijušies un zaudējuši drosmi. Jūs varat justies uzveikti. Šķēršļi ceļā uz uzvaru var likties nepārvarami. Dažreiz jūs varētu justies kā Dāvids, kas cenšas pieveikt Goliātu. Bet atcerieties — Dāvids viņu *pieveica!*

Ir nepieciešama drosmē, lai spertu pirmo soli ceļā uz tūkoto mērķi, bet vēl lielāka drosmē ir nepieciešama, lai mēģinātu vēlreiz, kad esat paklupuši un jums ir jāpieceļas.

Apņemieties pielikt pūles un būt neatlaidīgiem, lai sasniegtu cienījamu mērķi, un esiet drosmīgi, stājoties pretī ne tikai izaicinājumiem, kas neizbēgami radīsies, bet arī mēģinot vēlreiz, ja tas būs nepieciešams. Dažreiz drosmē ir klusa balss dienas beigās, kas saka: „Rīt es mēģināšu vēlreiz.”

Atcerēsieties šīs Ābeces patiesības, uzsākot mūsu ceļojumu jaunajā gadā, attīstot gan pozitīvu attieksmi, gan ticību tam, ka mēs varam sasniegt savus mērķus un

piepildīt mūsu apņemšanos, gan drosmi, lai stātos pretī jebkuriem izaicinājumiem, kas gadīsies mūsu ceļā. Tad mēs dzīvosim pārpilnībā.

ATSAUCES

1. William James, Lloyd Albert Johnson, sastādītāji *A Toolbox for Humanity: More Than 9000 Years of Thought* (2003), 127. lpp.
2. Charles Swindoll, Daniel H. Johnston, *Lessons for Living* (2001), 29. lpp.
3. Viljams Šekspīrs, *King Henry the Eighth*, 3. cēliens, 2. aina, 456.–458. rindiņa.
4. Thomas Fuller, H. L. Mencken redakcijā, *A New Dictionary of Quotations* (1942), 96. lpp.
5. Ralph Waldo Emerson, Roy B. Zuck, *The Speaker's Quote Book* (2009), 113. lpp.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Apsveriet iespēju aicināt ģimenes locekļus dalīties personīgā pieredzē par to, kad viņiem ir palīdzējusi pozitīva attieksme, ticība sev vai drosmē. Vai arī uzaiciniet viņus atrast šos trīs principus Svētajos Rakstos. Jūs varētu sagatavoties mācīt, ar lūgšanu apdomājot Svēto Rakstu pantus un savu pieredzi.

JAUNIEŠĪ

Drosmē, lai pārdzīvotu vētru

Medisona Mārlija

Mana staba jauno sieviešu pārgājiena otrajā naktī bija spēcīgs lietus un viesuļvētra. Manā bīskapijā bija ap 24 jaunām sievietēm, kas piedalījās pārgājienā, un divi vadītāji, un mums visiem, lai patvertos, bija jāsalien divās mazās būdiņās. Lietus lija spēcīgi, un vējš pieņēma spēkā. Man pastāvīgi sev bija jāatgādina lūgšana par drošību, ko iepriekš bija noskaitījis mūsu staba prezidents. Mūsu bīskapija savā būdiņā arī kopīgi noskaitīja lūgšanu, un es pati skaitīju savas personīgās lūgšanas.

Daudzas meitenes bija nobijušās, un viegli varēja saprast kāpēc. Mūsu būdiņas nebija stipras, un mēs atradāmies tieši pie upes. Pēc kādām 20 minūtēm vētra kļuva tik neganta, ka visam stabam vajadzēja skriet prom no savām bīskapijas būdiņām uz padomnieku būdiņām, kuras atradās augstākā vietā. Mans staba prezidents noskaitīja vēl vienu lūgšanu, un mēs dziedājām Baznīcas dziesmas, Sākumskolas dziesmas un pārgājiena dziesmas, lai mēģinātu sevi nomierināt. Jā, mēs bijām nobijušās, bet mēs jutām, ka viss būs

labi. Pusstundu vēlāk mēs varējām atgriezties savās bīskapijas būdiņās.

Vēlāk mēs uzzinājām, kas notika ar viesuļvētru tajā naktī. Tā sadalījās divās vētrās. Viena no vētrām pagāja mums garām pa kreiso pusi, bet otra — pa labo. Tas, kas ar mums notika, nebūt nebija tas sliktākais.

Es zinu, ka Dievs dzirdēja mūsu lūgšanas tajā naktī un ka Viņš mūs pasargāja no ļaunākā, ko varēja nodarīt vētra. Kāpēc gan viesuļvētrai bija jāsadalās, ja vien Dievam tas nebija nepieciešams? Es zinu, ka dzīves vētrās mēs vienmēr varam lūgt Debesu Tēvu un Viņš dzirdēs un atbildēs mums, dodot mums drosmi un aizsardzību, kas mums ir nepieciešama, lai pārvarētu to.

BĒRNI

Augstākais virsnieks Moronijs

Virsnieks Moronijs drosmīgi stājās pretī izaicinājumiem. Viņam patika patiesība, brīvība un ticība. Viņš veltīja savu dzīvi, lai palīdzētu nefijiešiem saglabāt savu brīvību. Jūs varat būt kā virsnieks Moronijs, stājoties drosmīgi pretī izaicinājumiem. Jūs pat varat izveidot sev mazu brīvības karogu, uzrakstot uz papīra tās lietas, kas jums un jūsu ģimenei ir svarīgas.

Kur atrast vairāk informācijas

Almas 46:11–27: Brīvības karogs

Almas 48:11–13, 16–17: Moronija īpašības

Ticība, Ģimēn, e Palīdzība

Rūpes un kalpošana apmeklējuma mācībās

Studējiet šo materiālu un piemērotā brīdī apspriediet to ar māsām, kuras jūs apmeklējat. Izmantojiet jautājumus, kas jums palīdzēs stiprināt māsas, kuras jūs apmeklējat, un kas palīdzēs padarīt Palīdzības biedrību par aktīvu savas dzīves sastāvdaļu.

„Žēlsirdība nozīmē daudz vairāk nekā tikai labsirdības sajūtu,” mācīja prezidents Henrijs B. Airings, pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā. „Žēlsirdība dzimst ticībā Tam Kungam Jēzum Kristus un ir Viņa veiktās Grēku Izpiršanas rezultāts.”¹ Palīdzības biedrības māsām apmeklējuma mācības var būt žēlsirdība darbībā, svarīgs veids, kā stiprināt savu ticību Glābējam.

Veicot apmeklējuma mācības, mēs rūpējamies par māsām, sazinoties ar katru no tām, daloties evaņģēlija vēstījumā un interesējoties par mūsu un viņas ģimēnes vajadzībām. „Apmeklējuma mācības kļūst par Tā Kunga darbu, kad mūsu uzmanība vairāk tiek pievērsta cilvēkiem, nevis apmeklējumu skaitam,” paskaidro Džūlija B. Beka, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente. „Dzīvē apmeklējuma mācības nekad nav pabeigtas. Apmeklējuma mācības vairāk ir dzīvesveids nekā uzdevums. Tas, ka mēs uzticīgi kalpojam kā apmeklējotās māsas, ir pierādījums tam, ka esam Kristus mācekles.”²

Kad mēs izrādām pastāvīgas un lūgšanām pilnas rūpes, mēs mācāmies, kā vislabāk kalpot un apmierināt katras māsas un viņas ģimēnes vajadzības. Kalpošana var izpausties dažādos veidos — daži veidi būs

ievērojami, daži — ne tik ievērojami. „Dažreiz nelieli kalpošanas darbi ir viss, kas ir nepieciešams, lai iedvesmotu un svētītu citu cilvēku: jautājums par cilvēka ģimeni, ātri iedrošinājuma vārdi, patiesi kompliments, maza pateicības zīmīte, īss telefona zvans,” mācīja prezidents Tomass S. Monsons. „Ja mēs būsim vērīgi un informēti un ja mēs rīkosimies atbilstoši tiem pamudinājumiem, kurus mēs saņemam, mēs varēsim paveikt daudz laba. . . . Neskaitāmi ir kalpošanas darbi, ko sniedz milzīgā Palīdzības biedrības apmeklējošo mūsu armija.”³

No mūsu vēstures

1843. gadā Baznīcas locekļi Navū, Ilinoisā, tika sadalīti četrās bīskapijās. Tā gada jūlijā Palīdzības biedrības vadītājas katrā bīskapijā izveidoja apmeklējuma komiteju — četrus mūsu sastāvā. Apmeklējuma komitejas pienākumi bija apzināt trūkumcietēju vajadzības un savākt ziedojumus. Palīdzības biedrība izmantoja šos ziedojumus, lai apmierinātu trūkumcietēju vajadzības.⁴

Lai arī apmeklējotās māsas vairs nevēd ziedojumus, viņas ir saglabājušas pienākumu — apzināt vajadzības — garīgās un laicīgās — un strādāt, lai apmierinātu šīs

vajadzības. Elīza R. Snova (1804–1887), Palīdzības biedrības otrā vispārējā prezidente, paskaidroja: „Skolotājam . . . noteikti vajadzētu būt tik daudz no Tā Kunga Gara, lai, ieejot mājā, viņa varētu zināt, kādas vajadzības tur viņu sagaida. . . . Lūdziet Dievu un Svēto Garu, lai jūs varētu saņemt [Garu] un lai jūs varētu apmierināt tās vajadzības, kas valda tajā mājā . . . un lai jūs varētu sajūst iedvesmu izteikt mierinājuma vārdus, un, ja atradīsiet mūsu salstam, piekļaujiet viņu savai sirdij tā, kā jūs piekļautu bērnu pie krūts, un sasildiet viņu.”⁵

ATSAUCES

1. Henrijs B. Airings, „The Enduring Legacy of Relief Society”, *Liahona*, 2009. g. nov., 121. lpp.
2. Džūlija B. Beka, „Relief Society: A Sacred Work”, *Liahona*, 2009. g. nov., 114. lpp.
3. Tomass S. Monsons, „Three Goals to Guide You”, *Liahona*, 2007. g. nov., 120.–121. lpp.
4. Skat. *Daughters in My Kingdom (Meitas Manā valstībā): The History and Work of Relief Society* (2011), 105. lpp.
5. Elīza R. Snova, *Daughters in My Kingdom*, 108. lpp.

No Svētajiem Rakstiem

Jāņa 13:15, 34–35; 21:5;
Mosijas 2:17; Mācība un Derības 81:5; Mozus gr. 1:39

Ko es varu darīt?

- 1.** Ko es daru, lai palīdzētu māsām, kuras es apmeklēju, sajūst to, ka es esmu viņu draugs, kas viņas mīl un rūpējas par viņām?
- 2.** Kā es varu labāk uzmanīt citus un labāk rūpēties par viņiem?

Lai iegūtu vairāk informācijas,
apmeklējiet reliefsociety.lds.org.